

Sygn. akt VI K 694/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Arkadiusz Rodziewicz

Protokolant Bogumiła Matras

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowego w Świdnicy Jacka Juszcza

po rozpoznaniu dnia 6 lutego 2014 roku, 3 kwietnia 2014 roku, 31 lipca 2014 roku, 11 września 2014 roku i 16 października 2014 roku sprawy karnej

P. P. urodzonego (...) w L., syna M. i I. z domu K.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 11 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) o wysokości 500 złotych, działając na szkodę M. Ż., przy czym czynu tego opuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem:

a) Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 2003.035.05 sygn. akt II K 1205/02 za czyn z art. 291§1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b) Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 2003.05.12 sygn. akt II K 37/03 za czyn z art. 217§1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 158§1 kk na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

c) Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 2006.02.08 sygn. akt II K 21/06 za czyn z art. 278§1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 207§2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

d) Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 2006.11.28 sygn. akt XII K 182/06 za czyn z art. 242§3 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, które to wyroki objęto wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 28 maja 2007 roku sygn. akt XII K 86/07 i wymierzono mu karę łączną: 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 8.04.2008 r. do 7.10.2009 r., od 7.10.2009 r. do 7.06.2011 r.,

tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

2. w dniu 13 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), w celu użycia za autentyczną podrobił umowę kupna-sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 270§1 kk

3. w dniu 12 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), z terenu zakładu kamieniarskiego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia książki kutej w granicie oraz lewarka zębatkowego o wartości 700 złotych na szkodę M. Ż., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 1,

tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

4. w dniu 2 maja 2013 r. w R. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), przywłaszczył sobie gotówkę w kwocie 800 złotych pochodzącą ze sprzedaży wentylatora z silnikiem na szkodę A. Ż., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 1,

tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

5. w dniu 11 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia żurawia budowlanego z wysięgnikiem o wartości 300 złotych na szkodę M. Ż., , przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 1,

tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

6. w dniu 1 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia wysięgarki do silników o wartości 650 złotych na szkodę M. Ż., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 1,

tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

7. w dniu 9 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch silników elektrycznych o wartości 1760 złotych na szkodę M. Ż., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 1,

tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

8. w dniu 2 maja 2013 r. w R. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), przywłaszczył sobie mienie powierzone w postaci 4 kompletnych kół do samochodu o wartości 800 złotych na szkodę A. Ż., a przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 1,

tj. o czyn z art. 284§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

9. w okresie od 1 do 13 maja 2013 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch szlifierek marki M. o wartości 500 złotych, szlifiereki pneumatycznej o wartości 800 złotych, spawarki o wartości 200 złotych, kamery marki S. o wartości 400 złotych oraz startera elektrycznego do silników o wartości 800 złotych na łączną sumę strat 2700 złotych na szkodę M. Ż., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie 1,

tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

oraz A. S. (1) urodzonego (...) w Ś., syna Z. i W. z domu K.

oskarżonego o to, że:

10. w dniu 11 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) o wysokości 500 zł działając na szkodę M. Ż.,

tj. o czyn z art. 278§1 kk

11. w dniu 13 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., w celu użycia za autentyczną podrobił umowę kupna – sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 270§1 kk

12. w dniu 13 maja 2013 r. w S. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając podrobionej umowy kupna – sprzedaży samochodu F. (...) nr rej. (...), wprowadził w błąd pracownika stacji demontażu (...) w S. co do okoliczności złomowania w/wym. pojazdy, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 złotych przez właściciela w/w stacji A. S. (2),

tj. o czyn z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

13. w dniu 12 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., z terenu zakładu kamieniarskiego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia książki kutej w granicie oraz lewarka zębatkowego o wartości 700 złotych na szkodę M. Ż.,

tj. o czyn z art. 278§1 kk

14. w dniu 2 maja 2013 r. w R. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., przywłaszczył sobie gotówkę w kwocie 700 złotych pochodzącą ze sprzedaży wentylatora z silnikiem na szkodę A. Ż.,

tj. o czyn z art. 284§2 kk

15. w dniu 11 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia żurawia budowlanego z wysięgnikiem o wartości 300 złotych na szkodę M. Ż.,

tj. o czyn z art. 278§1 kk

16. w dniu 1 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia wysięgarki do silników o wartości 650 złotych na szkodę M. Ż.

tj. o czyn z art. 278§1 kk

17. w dniu 9 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch silników elektrycznych o wartości 1760 złotych na szkodę M. Ż.,

tj. o czyn z art. 278§1 kk

18. w dniu 2 maja 2013 r. w R. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., przywłaszczył sobie mienie powierzone w postaci 4 kompletnych kół do samochodu o wartości 800 złotych na szkodę A. Ż.,

tj. o czyn z art. 284§2 kk

19. w okresie od 1 do 13 maja 2013 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch szlifierek marki M. o wartości 500 złotych, szlifiereki pneumatycznej o wartości 800 złotych, spawarki o wartości 200 złotych, kamety marki S. o wartości 400 złotych oraz startera elektrycznego do silników o wartości 800 złotych na łączną sumę strat 2700 złotych na szkodę M. Ż.,

tj. o czyn z art. 278§1 kk

I. oskarżonego **P. P.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 8 części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się na szkodę M. Ż., a nadto w ramach czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku tego, że w dniu 11 maja 2013 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 500 zł, na szkodę M. Ż., z tym, że przyjmuje, iż czynów tych dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 8 lutego 2006 roku, sygn. akt II K 21/06, za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i z art. 207 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w

zw. z art. 64 § 2 kk, na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy, które to kary pozbawienia wolności połączone i wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 28 listopada 2006 roku, sygn. akt XII K 182/06, za czyn z art. 242 § 2 kk, na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w wyroku łącznym z dnia 28 maja 2007 roku, sygn. akt XII K 86/07, Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach o sygn. akt: II K 21/06 Sądu Rejonowego w Lubieniu i XII K 182/06 Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 października 2009 roku do dnia 7 czerwca 2011 roku, tj. dwóch występków z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to na podstawie art. 284 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego **P. P.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 270 § 1 kk, i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawiania wolności,

III. oskarżonego **P. P.** uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach 3, 7 i 9 części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, iż czynu opisanego w punkcie 7 części wstępnej wyroku dopuścił się w dniu 4 maja 2013 roku, a nadto, że wszystkich tych czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, tj. trzech występków z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to na podstawie art. 278 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego **P. P.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 4 części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, iż wartość przywłaszczonej gotówki pochodzącej ze sprzedaży wentylatora z silnikiem stanowiła kwotę 200 zł, a czyn ten popełnił na szkodę M. Ż., nadto czynu opisanego w punkcie 5 części wstępnej wyroku, zaś w ramach czynu opisanego w punkcie 6 części wstępnej wyroku tego, że w dniu 1 maja 2013 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1), przywłaszczył sobie gotówkę w kwocie 100 zł pochodzącą ze sprzedaży wyciągarki do silnika, na szkodę M. Ż., tj. trzech wykroczeń z art. 119 § 1 kw, i za to na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu,

V. oskarżonego **A. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 18 części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się na szkodę M. Ż., a nadto w ramach czynu opisanego w punkcie 10 części wstępnej wyroku tego, że w dniu 11 maja 2013 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 500 zł, na szkodę M. Ż., tj. dwóch występków z art. 284 § 2 kk, i za to na podstawie art. 284 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. oskarżonego **A. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 11 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 270 § 1 kk, i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawiania wolności,

VII. oskarżonego **A. S. (1)** w ramach czynu opisanego w punkcie 12 części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w dniu 13 maja 2013 roku w S. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i przedkładając A. S. (2) oraz pracownikowi (...) z siedzibą w S. D. W. podrobioną umowę sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...), doprowadził A. S. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 500 zł za pomocą wprowadzenia w błąd co do tego, iż jest właścicielem samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) uprawnionym do podjęcia decyzji w zakresie zeżłomowania pojazdu tj. występku z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności

VIII. oskarżonego **A. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach 13, 17 i 19 części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, iż czynu opisanego w punkcie 17 części wstępnej wyroku dopuścił się w dniu 4 maja 2013 roku, tj. trzech występków z art. 278 § 1 kk, i za to na podstawie art. 278 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk, wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

IX. oskarżonego **A. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 14 części wstępnej wyroku, z tym, że przyjmuje, iż wartość przywłaszczonej gotówki pochodzącej ze sprzedaży wentylatora z silnikiem stanowiła kwotę 200 zł, a czyn ten popełnił na szkodę M. Ż., nadto czynu opisanego w punkcie 15 części wstępnej wyroku, zaś w ramach czynu opisanego w punkcie 16 części wstępnej wyroku tego, że w dniu 1 maja 2013 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., przywłaszczył sobie gotówkę w kwocie 100 zł pochodzącą ze sprzedaży wyciągarki do silnika, na szkodę M. Ż., tj. trzech wykroczeń z art. 119 § 1 kw, i za to na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 300 (trzystu) złotych,

X. na podstawie art. 91 § 2 kk łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego **P. P.** w punktach I, II i III części dyspozytywnej worku i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XI. na podstawie art. 91 § 2 łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego **A. S. (1)** w punktach V, VI, VII i VIII części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **A. S. (1)** w punkcie XI części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszana na okres 5 (pięciu) lat próby,

XIII. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **P. P.** w punkcie X części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania w sprawie od dnia 14 maja 2013 roku do dnia 16 maja 2013 roku, tj. łącznie 3 (trzy) dni,

XIV. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **A. S. (1)** w punkcie XI części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania w sprawie od dnia 14 maja 2013 roku do dnia 15 maja 2013 roku, tj. łącznie 2 (dwa) dni,

XV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata A. K. kwotę 1033,20 zł (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. P. z urzędu,

XVI. zwalnia oskarżonych **P. P.** i **A. S. (1)** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. Ż. jest właścicielem budynku położonego w S. przy Al. (...), gdzie w przeszłości prowadził działalność gospodarczą. Tam też przechowywał różnego rodzaju sprzęty i wyroby. Pokrzywdzony trudnił się m.in. liternictwem.

M. Ż. od grudnia 2012 roku jedno ze znajdujących się na ww. posesji pomieszczeń dzierżawił swojemu byłemu pracownikowi P. K. (1), który to z kolei zatrudniał oskarżonego A. S. (1).

Pod koniec kwietnia 2013 roku A. S. (1) zapoznał się z oskarżonym P. P., który przechodząc obok posesji M. Ż. zaoferował mu do sprzedaży lornetkę. Od tego też czasu P. P. zaczął przychodzić na teren zakładu pokrzywdzonego.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), k. 72-73, 183

- zeznania M. Ż., k. 4-4v, 6-7,14-15, 99, 130v, 288v-289

W dniu 1 maja 2013 roku oskarżony P. P. zauważył na posesji przy Al. (...) wyciągarkę do silników, która służyła M. Ż. do ściągania zagęszczarki z samochodu. Urządzenie to pokrzywdzony zakupił około roku wcześniej za kwotę 650 zł.

P. P. powiedział M. Ż., że ma kupca na tą wyciągarkę i, że może ją sprzedać. Urządzenie to nie było już pokrzywdzonemu potrzebne dlatego też zgodził się na propozycję P. P.. Uzyskane w ten sposób pieniądze oskarżony ten zobowiązał się przekazać M. Ż..

Następnie P. P. i oskarżony A. S. (1) udali się na ul. (...) w Ś., gdzie mieścił się prowadzony przez W. B. warsztat samochodowy. Oskarżony P. P. powiedział W. B., że wraz z kolegą prowadził w S. zakład naprawy pojazdów, który jest w likwidacji i zaoferował mu do sprzedaży narzędzia, które rzekomo z niego pochodziły, w tym i przedmiotową wyciągarkę M. Ż.. W. B. był zainteresowany zakupem tego urządzenia, jednakże pod warunkiem, iż zostanie mu przedstawiony dokument potwierdzający legalność pochodzenia tego przedmiotu. P. P. przedstawił W. B. fakturę zakupu i oświadczył, że jest współwłaścicielem wyciągarki do samochodu, którą oferował mu do sprzedaży, a która to – jak wynikało z przedłożonego W. B. dokumentu – miała zostać zakupiona w dniu 30 czerwca 2010 roku przez P. K. (2). Wówczas to będąc przekonany o legalności pochodzenia urządzenia W. B. zakupił je za kwotę 100 zł.

Oskarżeni A. S. (1) i P. P. nie rozliczyli się z pokrzywdzonym M. Ż. ze sprzedaży wyciągarki do silników, a uzyskane w ten sposób pieniądze przywłaszczyli sobie.

W dniu 25 czerwca 2013 roku pokrzywdzony M. Ż. zgłosił organom ścigania, że dowiedział się, iż wyciągarka do silników znajduje się w jednym z warsztatów samochodowych na terenie Ś.. Wówczas to w dniu 4 lipca 2013 roku funkcjonariusze KP w Ś. udali się na ul. (...), gdzie W. B. wydał im przedmiotowe urządzenie, które następnie zwrócono M. Ż..

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), k. 72-73, 183
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. P., k. 111-112
- zeznania M. Ż., k. 4-4v, 6-7,14-15, 99, 130v, 288v-289
- zeznania W. B., k. 144v
- protokół zatrzymania rzeczy, k. 142-143
- faktura VAT, k. 147
- pokwitowanie, k. 156

W dniu 2 maja 2013 roku oskarżeni P. P. i A. S. (1) powiedzieli M. Ż., że mają kupca na wentylator z silnikiem, którego pokrzywdzony był właścicielem i, że mogą go sprzedać. M. Ż. zgodził się na propozycję oskarżonych, którzy to jednocześnie zobowiązali się przekazać mu uzyskane w ten sposób pieniądze.

Wówczas to P. P. i A. S. (1) udali się do R. na ul. (...) i sprzedali to urządzenie Z. R. (1).

Oskarżeni A. S. (1) i P. P. nie rozliczyli się z pokrzywdzonym M. Ż. ze sprzedaży wentylatora z silnikiem, a uzyskane w ten sposób pieniądze przywłaszczyli sobie.

W dniu 15 maja 2013 roku funkcjonariusze KP w S. dokonali przeszukania – należących do Z. R. (1) – pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych w R. przy ul. (...). W toku podjętych wówczas czynności zabezpieczono przedmiotowy wentylator, który następnie zwrócono M. Ż..

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), k. 72-73, 183
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. P., k. 111-112
- zeznania M. Ż., k. 4-4v, 6-7,14-15, 99, 130v, 288v-289
- zeznania J. R., k. 61
- protokół przeszukania, k. 56-60
- protokół okazania rzeczy, k. 98-101
- pokwitowanie odbioru, k. 136

W dniu 2 maja 2013 roku oskarżeni P. P. i A. S. (1) powiedzieli pokrzywdzonemu M. Ż., że mogą mu sprowadzić z L. F. (...). Pokrzywdzony posiadał podobny, lecz psujący się pojazd. M. Ż. chciał go zastąpić i zgodził się na propozycję oskarżonych. P. P. i A. S. (1) powiedzieli mu, że znajdujący się w L. F. (...) nie ma kół dlatego też pokrzywdzony przekazał im komplet felg z oponami o wartości 800 zł. Oskarżeni powierzone im koła mieli założyć na F. (...), a następnie przyjechać nim z L. do S..

Oskarżeni P. P. i A. S. (1) nie sprowadzili F. (...), a powierzone im przez pokrzywdzonego w dniu 2 maja 2013 roku w S. felgi z oponami przywłaszczyli sobie.

Pokrzywdzony M. Ż. nie odzyskał przedmiotowych kół, które to oskarżony P. P. przekazał nieustalonej w sprawie osobie.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), k. 72-73, 183
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. P., k. 111-112
- zeznania M. Ż., k. 4-4v, 6-7,14-15, 99, 130v, 288v-289

W dniu 4 maja 2013 roku oskarżeni P. P. i A. S. (1) zabrali z zakładu przy ul. (...). Wojska Polskiego 80 w S. należące do M. Ż. silniki elektryczne – większy wolnoobrotowy o mocy 11,5 lub 13 kW i wadze przekraczającej 100 kg, który pokrzywdzony zakupił za 1,500 zł, i mniejszy o wartości 260 zł. Silniki te przewieźli do mieszczącego się nieopodal posesji M. Ż., tj. przy ul.(...)w S., skupu złomu (...) i tam sprzedali je, jako złom silników elektrycznych, za kwotę 296 zł.

W dniu 22 maja 2013 roku pokrzywdzony M. Ż., będąc na Al. (...) w S., rozpoznał jeden ze skradzionych mu w dniu 4 maja 2013 roku przez oskarżonych P. P. i A. S. (1) silników elektrycznych, o czym jeszcze tego samego dnia, tj. 22 maja 2013 roku, powiadomił organa ścigania.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), k. 72-73, 183
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. P., k. 111-112
- zeznania M. Ż., k. 4-4v, 6-7,14-15, 99, 130v, 288v-289
- protokół zatrzymania rzeczy, k. 132-134

- umowa kupna – sprzedaży, k. 135

W dniu 11 maja 2013 roku pokrzywdzony M. Ż. użył oskarżonemu A. S. (1) pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), który to zakupił w dniu 2 maja 2013 roku od L. K. za kwotę 500 zł. A. S. (1) zobowiązał się wrócić nim do zakładu przy Al. (...) w S. w dniu 13 maja 2013 roku.

Oskarżeni A. S. (1) i P. P. użytkowali pojazd przez cały weekend po czym postanowili go sprzedać. W tym celu udali się do mieszczącej się przy ul. (...) w S. (...). Oskarżeni wiedząc, że przy złomowaniu F. (...) będą musieli okazać się dokumentem potwierdzający, iż są jego właścicielami postanowili spisać umowę kupna – sprzedaży pojazdu. Dokument ten, opatrzony datą 1 kwietnia 2013 roku, sporządził pismem ręcznym oskarżony P. P.. W rubryce sprzedającego wpisał dane L. K., a kupującego A. S. (1), po czym podpisał się pod nią imieniem i nazwiskiem zbywcy.

A. S. (1) podpisał się w miejsce kupującego i z tak wypisaną umową kupna – sprzedaży (...) oskarżeni udali się do (...). Na miejscu uzgodnili z jej właścicielem – A. S. (2) – cenę sprzedaży pojazdu, po czym oskarżony A. S. (1) udał się do biura firmy, gdzie przedłożył jego pracownicy – D. W. – podrobioną umowę kupna – sprzedaży (...) o nr rej. (...), a nadto ubezpieczenie OC pojazdu wystawione na poprzedniego jego właściciela, pokwitowanie zatrzymania dowodu rejestracyjnego odebranego A. S. (1) w dniu 12 maja 2013 roku i swoje prawo jazdy.

D. W. skserowała przedłożone przez A. S. (1) dokumenty, sporządziła umowę sprzedaży F. (...) opiewająca na kwotę 500 zł, a nadto zaświadczenie o jego demontażu. Oskarżeni uzyskanymi w ten sposób pieniędzmi podzielili się.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), k. 72-73, 183
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. P., k. 111-112
- zeznania M. Ż., k. 4-4v, 6-7,14-15, 99, 130v, 288v-289
- zeznania A. S. (2), k. 48, 272v-273
- zeznania D. W., k. 51v-52
- zeznania L. K., k. 83
- protokół zatrzymania rzeczy, k. 75-77
- umowa sprzedaży, k. 78
- zaświadczenie o demontażu pojazdu, k. 79
- umowa kupna – sprzedaży, k. 80

W dniu 11 maja 2013 roku oskarżeni P. P. i A. S. (1) zabrali z zakładu przy Al. (...) w S. należący do M. Ż. budowlany żuraw z wysięgnikiem o wartości 300 zł. Żuraw ten przewieźli do Ś. a tam sprzedali go na skupie złomu przy ul. (...).

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), k. 72-73, 183
- zeznania M. Ż., k. 4-4v, 6-7,14-15, 99, 130v, 288v-289

W dniu 12 maja 2013 roku, pod nieobecność M. Ż., oskarżeni P. P. i A. S. (1) udali się na teren posesji przy Al. (...) w S. skąd zabrali stanowiące własność pokrzywdzonego przedmioty w postaci kutej w granicie otwartej książki typu S. o wartości 500 zł i lewarka zębatkowego o wartości 200 zł.

Następnie pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) oskarżeni udali się na ul. (...) w S., gdzie rzeczy te sprzedali K. G., któremu powiedzieli, że dostali je od szefa, który zalegał im z wypłatą wynagrodzenia. Oskarżeni uzyskanymi w ten sposób pieniędzmi podzielili się.

W dniu 16 maja 2013 roku funkcjonariusze KP w S. dokonali przeszukania – należącego do K. G. – zakładu kamieniarskiego. W toku podjętych wówczas czynności zabezpieczono skradzione przez oskarżonych P. P. i A. S. (1) w dniu 12 maja 2013 roku przedmioty, które następnie zwrócono M. Ż..

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), k. 72-73, 183
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. P., k. 111-112
- zeznania M. Ż., k. 4-4v, 6-7,14-15, 99, 130v, 288v-289
- zeznania K. G., k. 90v
- protokół przeszukania, k. 87-89
- protokół okazania rzeczy, k. 98-101
- pokwitowanie odbioru, k. 136

Ponadto w okresie od 1 maja 2013 roku do dnia 13 maja 2013 roku oskarżeni P. P. i A. S. (1) zabrali z zakładu przy Al. (...) w S. należące do M. Ż. dwie szlifierki marki M. o wartości 250 zł każda, szlifierkę pneumatyczną o wartości 800 zł, spawarkę o wartości 200 zł, kamerę marki S. o wartości 400 zł oraz starter elektryczny do silników o wartości 800 zł powodując tym samym łączną sumę strat w kwocie 2.700 zł na szkodę M. Ż..

Starter oskarżeni sprzedali W. W., który prowadził komis samochodowy przy ul. (...) w Ś. za kwotę 100 zł. P. P. i A. S. (1) powiedzieli W. W., że są ze S. oraz, że mieli zakład kamieniarski, który likwidują i wyprzedają jego wyposażenie. Zaproponowali mu wtedy do sprzedaży także spawarki. Oskarżeni mieli przyjechać na ul. (...) w Ś. jeszcze z innymi przedmiotami jednakże tego nie uczynili.

W dniu 25 czerwca 2013 roku pokrzywdzony M. Ż. zgłosił organom ścigania, że dowiedział się, iż starter znajduje się w jednym z komisów samochodowych na terenie Ś.. Wówczas to w dniu 3 lipca 2013 roku funkcjonariusze KP w Ś. udali się na ul. (...), gdzie W. W. wydał im przedmiotowe urządzenie, które następnie zwrócono M. Ż..

Natomiast jedną z szlifierek marki M. P. P. i A. S. (1) zastawili w lombardzie w W.. Pokrzywdzony nie odzyskał jej, gdyż szlifierka po zakończeniu umowy pożyczki została sprzedana nieustalonej w sprawie osobie.

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), k. 72-73, 183
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego P. P., k. 111-112
- zeznania M. Ż., k. 4-4v, 6-7,14-15, 99, 130v, 288v-289
- zeznania W. W., k. 148v
- protokół zatrzymania rzeczy, k. 150-152
- pokwitowanie, k. 156

- pismo z KP W., k. 184

Wszystkie skradzione przez oskarżonych P. P. i A. S. (1) przedmioty pokrzywdzony przechowywał w pomieszczeniach gospodarczych firmy, do których to A. S. (1) dysponował kluczami. Drzwi do tych pomieszczeń w ciągu dnia pracy pozostawały otwarte, także pod nieobecność M. Ż., który to często opuszczał teren firmy. Ponadto oskarżony A. S. (1) dysponował kluczami do bramy wjazdowej na zakład.

Dowód:

- zeznania M. Ż., k. 4-4v, 6-7,14-15, 99, 130v, 288v-289

P. P. ma 34 lata (ur. (...)), jest kawalerem, ojcem trojga dzieci. Ma podstawowe wykształcenie, jest bezrobotny, utrzymuje się z prac dorywczych i z tego tytułu osiąga miesięczny dochód w deklarowanej wysokości 1.700 zł.

Oskarżony P. P. był uprzednio karany sędownie w tym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 8 lutego 2006 roku, sygn. akt II K 21/06, za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i z art. 207 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, które to kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz
- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 28 listopada 2006 roku, sygn. akt XII K 182/06, za czyn z art. 242 § 2 kk, na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w wyroku łącznym z dnia 28 maja 2007 roku, sygn. akt XII K 86/07, Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach o sygn. akt: II K 21/06 Sądu Rejonowego w Lubinie i XII K 182/06 Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 października 2009 roku do dnia 7 czerwca 2011 roku.

Dowód:

- dane osobopoznawcze, k. 109-110
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie z dn. 05.03.2003r., sygn. akt II K 1205/02, k. 160-162
- odpis wyroku Sądu Wojewódzkiego w Legnicy z dn. 30.10.1998r., sygn. akt III K 80/98, k. 165-166
- odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 23.06.1999r., sygn. akt II AKa 98/99, k. 167
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie z dn. 07.06.2004r., sygn. akt II K 207/04, k. 168
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie z dn. 08.02.2006r., sygn. akt 21/06, k. 169-170
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dn. 28.05.2007r., sygn. akt XII K 86/07, k. 173-174

P. P. nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, na niedorozwój umysłowy ani na inne, krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. U oskarżonego stwierdzono osobowość nieprawidłową dyssocjalną oraz skłonność do nadużywania alkoholu. Tempore criminis oskarżony miał zdolność do rozpoznania znaczenia czynów, jak i do pokierowania swoim postępowaniem. W stosunku do oskarżonego nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i 2 kk. Oskarżony może brać udział w toczącym się postępowaniu.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna, k. 233-237

Oskarżony P. P. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia większości z zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Wyjaśnił, że należącym do M. Ż. F. (...) jeździli wraz ze współoskarżonym A. S. (1) przez kilka dni. Podał, że był on jednak niesprawny, co chwile się psuł, dlatego też postanowili go sprzedać. Wyjaśnił, że wiedział, iż nie uda im się to bez umowy kupna – sprzedaży pojazdu, wobec czego podrobili ten dokument. Wskazał, że podpisał się w miejsce sprzedającego, a A. S. (1) okazał go podczas złomowania F.. Dalej wyjaśnił, że kutą z granitu książkę oraz lewarek sprzedał wraz z A. S. (1) za kwotę 150 zł, a uzyskanymi w ten sposób pieniędzmi podzieli się. Wentylator z silnikiem, jak oświadczył, zabrali z A. S. (1) za zgodą M. Ż., a następnie sprzedali go „u R.” (k. 111) za 200 zł, przy czym, jak podał, z kwoty tej zainkasował jedynie 50 zł. Wyjaśnił, że nie wie nic na temat kradzieży żurawia budowlanego i oświadczył, że niczego takiego nie ukradł i nie wie gdzie przedmiot ten może się znajdować. Podał, że wyciągarkę do silników sprzedał wraz z A. S. (1) w jednym z punktów skupu złomu na terenie Ś. za kwotę 34 zł. Silnik elektryczny, jak zaznaczył tylko jeden z dwóch o których mowa w zarzucie, ten o mocy 13 kW, sprzedał na skupie złomu za kwotę 350 zł, którą w całości zwrócił M. Ż.. Z jego wyjaśnień wynikało, że powierzone mu i A. S. (1) przez M. Ż. koła zabrali do L.. Jak oświadczył, one tam nadal są, jednak nie powie gdzie gdyż nie chce mieszać w to rodziny. Odnośnie ostatniego z zarzucanych mu czynów podał, że jedną ze szlifierek M. Ż. pojechał sprzedać wraz z A. S. (1) do W., a uzyskaną w ten sposób kwotę przeznaczyli na paliwo do auta i wyjaśnił, że nie ukradł pozostałych wymienionych w zarzucie przedmiotów i nie miał z tym nic wspólnego.

• **wyjaśnienia oskarżonego P. P., k. 111-112**

A. S. (1) ma (...)lat (ur. (...)), jest żonaty, ma dwoje dzieci. Ma wykształcenie zawodowe z wyuczonym zawodem mechanika pojazdów samochodowych. Pracuje i osiąga z tego tytułu miesięczny dochód w deklarowanej wysokości 1.500 zł. Był uprzednio karany sądownie.

Dowód:

- dane osobopoznawcze, k. 70-71
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dn. 24.05.2012r., sygn. akt VI K 254/12, k. 176

Oskarżony A. S. (1) przesłuchany pierwotnie w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia większości z zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Wyjaśnił, że F. (...) zabrał z zakładu za zgodą M. Ż.. Podał, że przez weekend użytkował pojazd, jednakże w sobotę został zatrzymany przez Policję, która odebrała mu dowód rejestracyjny. Oświadczył, że wiedział, iż F. nie jest do końca sprawny dlatego też postanowił pojechać nim „do końca” (k. 73) i sprzedać. Wyjaśnił, że w tym też celu, w poniedziałek 13 maja 2013 roku pojechał z P. P. na stację złomowania pojazdów do S.. Jak podał, tam postanowili sprzedać F., jednakże wiedzieli, iż będzie im potrzebna umowa potwierdzając, że to on jest jego właścicielem. Wyjaśnił, że wtedy też P. P. spisał ten dokument, a on podpisał się pod nim w miejsce kupującego i okazał podczas złomowania F.. Oświadczył, że uzyskanymi w ten sposób pieniędzmi w kwocie 500 zł podzielił się z P. P.. Dalej podał, że kutą w czarnym kamieniu otwartą książkę i lewarek ukradli wraz z P. P. w dniu 12 maja 2013 roku, i sprzedali ją w jednym z zakładów kamieniarskich „przy ul. (...)” (k. 72) za kwotę 130 zł, którą podzielił się. Wyjaśnił, że wentylator z silnikiem sprzedał wraz z P. P. w R. u (...) (k. 73). Jak podał, początkowo zażądali 350 zł, jednakże ostatecznie sprzedali go za 200 zł. Oświadczył, że żuraw budowlany sprzedali na skupie złomu w Ś. przy ul. (...) za kwotę 35 zł, które to pieniądze wydali na papierosy. Podał, że jeden z silników elektrycznych należących do M. Ż. sprzedał wraz z P. P. na skupie złomu w S. „za torami” (k. 73), jednakże jak oświadczył, nie dostał za to żadnych pieniędzy. Ponadto wskazał, że powierzone im przez M. Ż. koła zostały w samochodzie którym jechał z P. P. do L., a który to, jak oświadczył, zepsuł się w trasie. Wyjaśnił, że następnego dnia okazało się, że P. P., który został w zepsutym pojeździe, kiedy on wrócił pieszo do domu,

już ich nie miał. Odnośnie ostatniego z zarzucanych mu czynów podał, że jedną ze szlifierek M. Ż. sprzedał wraz z P. P. w W., drugą z nich zastawili w S. i wyjaśnił, że nie ukradł spawarki ani innych wymienionych w zarzucie przedmiotów.

Przesłuchany kolejny raz przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów i wyjaśnił, że prawdą jest, iż dopuścił się ich wspólnie i w porozumieniu z P. P.. Jak podał, pieniądze pochodzące z przestępstw wydali na alkohol i „inne przyjemności” (k. 183), a on także na paliwo do auta, papierosy i jedzenia. Wyraził żal i skruchę.

Na rozprawie przed Sądem oskarżony A. S. (1) ponownie przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Podtrzymał w całości odczytane mu wyjaśnienia jakie złożył uprzednio i oświadczył, że nic więcej nie będzie wyjaśniał.

• **wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1), k. 72-73, 183, 303v**

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonych P. P. i A. S. (1) w zakresie przypisanych im w wyroku czynów.

Zasadnicze ustalenia, istotne dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie czynów opisanych w punktach 1 i 2, a także 10, 11 i 12 części wstępnej wyroku, Sąd dokonał w oparciu o wyjaśnienia oskarżonych P. P. i A. S. (1), zeznania pokrzywdzonych M. Ż. i A. S. (2), zeznania świadków D. W. i L. K. oraz dowody wynikające z dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania rzeczy (k. 75-77), umowy sprzedaży (k. 78), zaświadczenia o demontażu pojazdu (k. 79) i umowy kupna – sprzedaży (k. 80).

Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom obu oskarżonym, jakie to P. P. i A. S. (1) złożyli w powyższym zakresie, a w których wyraźnie przyznali się do popełnienia występku przywłaszczenia powierzonego im F. (...) o nr rej. (...), podrobienia umowy sprzedaży tego pojazdu, a odnośnie A. S. (1) także i oszustwa na szkodę A. S. (2).

Zdaniem Sądu, wyjaśnienia oskarżonych w tym zakresie są szczerze i prawdziwe. Ponadto znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonych M. Ż. i A. S. (2), a odnośnie przestępstwa oszustwa na szkodę drugiego z nich, także D. W..

Sąd dał wiarę zeznaniom M. Ż., w których to, pokrzywdzony odniósł się do okoliczności związanych z zakupem F. (...) i użyczeniem go oskarżonym, którzy to przedmiotowy pojazd, jak wynikało z zeznań ww., mieli użytkować przez weekend (11-12.05.2013r. – uwaga S.R.), a następnie wrócić nim na zakład przy Al. (...) w S. w dniu 13 maja 2013 roku.

Pokrzywdzony starał się możliwie najpełniej przedstawić okoliczności zdarzenia stanowiącego podstawę zawiadomienia, a jego zeznania znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych, którzy zgodnie wskazali, że M. Ż. przedmiotowy pojazd im użyczył i, że użytkowali go przez wskazany okres czasu. A. S. (1) i P. P., odnośnie przywłaszczenia powierzonego im przez pokrzywdzonego pojazdu wskazali ponadto, kiedy w ramach wspólnie podjętej decyzji postanowili F. (...) zezłomować.

Co zaś się tyczy okoliczności zakupu przez M. Ż. F. (...) to zeznania pokrzywdzonego w tym zakresie znajdują potwierdzenie w depozycji L. K.. Świadek potwierdził, że przedmiotowy pojazd sprzedał M. Ż. w dniu 2 maja 2013 roku za kwotę 500 zł. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania zeznań L. K. i dał im wiarę.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom pokrzywdzonego A. S. (2) i D. W.. Zeznania ww. miały bowiem charakter rzeczowej relacji z zapamiętanych przez nich okoliczności dotyczących czasu i miejsca zdarzenia z ich udziałem, a także przedmiotu i wartości przestępstwa.

A. S. (2) zeznał, że oskarżeni A. S. (1) i P. P., chcąc zezłomować pojazd w prowadzonej przez pokrzywdzonego stacji demontażu, posługiwali się zaświadczeniem o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego, umową kupna – sprzedaży

sporządzoną pomiędzy L. K. a jednym z nich, a także dokumentem ubezpieczenia tego pojazdu. Dalej pokrzywdzony wskazał, że przyjął F. (...), zapłacił za niego oskarżony 500 zł, a następnie, jak określił, „samochód uległ demontażowi”(k. 272v).

D. W. – pracownik Stacji (...), z którą to A. S. (1) dokonał formalności związanych ze sprzedażą F. (...) – podała, że ww. oskarżony przedłożył jej – jak się później okazało – podrobioną umowę (...), a nadto ubezpieczenie OC pojazdu, pokwitowanie zatrzymania dowodu rejestracyjnego i swoje prawo jazdy, które to dokumenty świadek skserowała, po czym sporządziła umowę kupna – sprzedaży F., która opiewała na ustalona przez oskarżonych i A. S. (2) kwotę.

Powyższe okoliczności znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach A. S. (1) i P. P.. Oskarżeni ponadto przyznali, że podrobili umowę kupna – sprzedaży F., który to dokument, jak wynikało z ich wyjaśnień, został sporządzony przez P. P.. Oskarżeni wskazali ponadto, że P. P. podpisał się w rubryce sprzedającego (wpisując dane L. K.), a A. S. (1) w miejsce kupującego.

Rekonstrukcja ustalonych faktów w zakresie czynu opisanego w punkcie 8, a także 18 części wstępnej wyroku opierała się w głównej mierze na logicznych i rzeczowych w tym zakresie zeznaniach M. Ż., którym Sąd dał w pełni wiarę. Pokrzywdzony ograniczając się do znanych mu faktów, które widział i zapamiętał jako uczestnik zdarzenia zeznał, że oskarżeni P. P. i A. S. (1) w dniu 2 maja 2013 roku „mieli pojechać do L. po F. (...)” (k. 15), który to pojazd miał mu zastąpić, jak pokrzywdzony wskazał, psujący się już samochód – tego samego producenta i tej samej marki. Dalej M. Ż. wskazał, że oskarżeni powiedzieli mu, iż pojazd ten nie miał kół. Wówczas to A. S. (1) i P. P., jak oświadczył M. Ż., zabrali za jego zgodą 4 felgi z oponami o wartości 800 zł, które „mieli założyć (...) do samochodu i przyjechać nim na teren firmy” (k. 15). W końcu M. Ż. wskazał wprost, że oskarżeni nie wywiązali się z obietnicy – nie sprowadzili F. (...) – a także nie zwrócili mu powierzonych im kół, a tym samym przywłaszczyli je sobie.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. P., który przyznał się do przywłaszczenia stanowiących własność M. Ż. kół. Odnośnie wyjaśnień drugiego z oskarżonych, A. S. (1), uwadze Sądu nie umknął fakt, iż ww. – składając pierwsze wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego – starał się w zakresie omawianego zdarzenia przerzucić pełną odpowiedzialność na współoskarżonego P. P.. W ocenie Sądu, podawane wówczas przez A. S. (1) okoliczności, które świadczyć miały o tym, że to P. P. sam, bez jego wiedzy i udziału, przywłaszczył sobie przedmiotowe koła, stanowiły jedynie, nieudolną w rezultacie, linię obrony A. S. (1), obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Wniosek ten jest tym bardziej uprawniony, kiedy weźmie się pod uwagę fakt, iż w kolejno składanych wyjaśnieniach, tak w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przed Sądem, A. S. (1) wyraźnie przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, a zatem i tego opisanego w punkcie 18 części wstępnej wyroku.

Ustalając stan faktyczny w sprawie odnośnie czynów opisanych w punktach 3, a także 13 części wstępnej wyroku Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonych P. P. i A. S. (1), zeznaniach pokrzywdzonego M. Ż. i świadka K. G. oraz dowodach z dokumentów w postaci protokołu przeszukania (k. 87-89), protokołu okazania rzeczy (k. 98-101) i pokwitowania odbioru (k. 136).

Sąd w pełni dał wiarę złożonym w tym zakresie wyjaśnieniom oskarżonych. P. P. i A. S. (1) wyraźnie przyznali się bowiem do kradzieży z zakładu kamieniarskiego przy Al. (...) w S., stanowiących własność M. Ż., kutej w granicie książki i lewarka zębatkowego.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom M. Ż., miały one bowiem charakter rzeczowej relacji z zapamiętanych przez pokrzywdzonego okoliczności dotyczących czasu i miejsca zdarzenia oraz przedmiotu i wartości przestępstwa.

Podobnie Sąd ocenił zeznania K. G., który przyznał, że zakupił od oskarżonych wskazane przedmioty, a ponadto opisał okoliczności związane z tą transakcją. Jak wynikało z jego zeznań A. S. (1) i P. P. zaoferowali mu do sprzedaży „napisówkę z granitu w formie książki i lewarek” (k. 90v), a pytani o pochodzenie tych przedmiotów powiedzieli mu, że dostali je od szefa, który pozwolił im je sprzedać w zamian za wypłatę, której nie otrzymali.

Zasadnicze ustalenia, istotne dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa i winy A. S. (1) i P. P. w zakresie czynów opisanych w punktach 7, a także 17 części wstępnej wyroku, Sąd dokonał przede wszystkim w oparciu o logiczne, rzeczowe i spójne zeznania pokrzywdzonego M. Ż., a także dowody z dokumentów w postaci protokołu zatrzymania rzeczy (k. 132-134) i umowy kupna sprzedaży (k. 135).

Sąd nie znalazł żadnych podstaw aby zakwestionować zeznania M. Ż., jakie pokrzywdzony złożył odnośnie kradzieży na jego szkodę dwóch silników elektrycznych, a w których to opisał przedmioty przestępstwa, podał ich wartość, a także wskazał, kiedy i w jakich okolicznościach odzyskał jeden z nich. Zeznania pokrzywdzonego znajdują ponadto potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci protokołu zatrzymania rzeczy (k. 132-134) i umowy kupna sprzedaży (k. 135). Dokumenty te stanowią uzupełnienie zeznań M. Ż. i jako takie przyczyniły się do odtworzenia ustalonego w tym zakresie stanu faktycznego.

Odnośnie pierwszych wyjaśnień P. P., jakie oskarżony złożył w zakresie omawianego zdarzenia, to zdaniem Sądu, należało je – jako nie znajdujące potwierdzenia w pozostałym uznanym przez Sąd za wiarygodny materiale dowodowym – w przewarżającej mierze odrzucić.

W ocenie Sądu nie polegały na prawie twierdzenia oskarżonego P. P. jakoby silnik elektryczny, jak zaznaczył tylko jeden z dwóch o których mowa w zarzucie, ten o mocy 13 kW, sprzedał na skupie złomu za kwotę 350 zł, którą w całości przekazał M. Ż.. Okoliczności te bowiem nie znalazły potwierdzenia, tak w zeznaniach pokrzywdzonego M. Ż., jak i wyjaśnieniach współoskarżonego A. S. (1), który, choć początkowo próbował umniejszać swoją odpowiedzialność w zakresie tego czynu, to jak już była o tym mowa wcześniej, w toku kolejnych przesłuchań przyznawał się w pełni do popełnienia zarzucanych mu czynów, których, jak oświadczył, dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z P. P.. Z tych też względów Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. P. jedynie w zakresie okoliczności bezspornych, a to faktu, iż to on sprzedał – odnaleziony później na skupie złomu przez M. Ż. – silnik elektryczny.

Rekonstrukcja ustalonych faktów odnośnie czynów opisanych w punktach 9, a także 19 części wstępnej wyroku opierała się w głównej mierze na logicznych i rzeczowych w tym zakresie zeznaniach M. Ż., którym Sąd dał w pełni wiarę. W ocenie Sądu pokrzywdzony nie miał powodu, by fałszywie obciążać w tym zakresie oskarżonych P. P. i A. S. (1). Zeznania M. Ż., i w tym wypadku, ograniczają się do znanych mu faktów, które widział i zapamiętał. W szczególności Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego na okoliczność wartości skradzionych mu dwóch szlifierek marki M., szlifierki pneumatycznej, spawarki, kamery Samsung i startera elektrycznego do silników.

Uwadze Sądu nie uszło, że oskarżony P. P. składając wyjaśnienia odnośnie omawianego czynu przyznał się tylko częściowo do jego popełnienia utrzymując, iż ukradł tylko jeden z wymienionych w zarzucie przedmiotów, a to szlifierkę firmy (...). Znamioną okolicznością, co do oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego jest tu fakt – na który to wskazał pokrzywdzony – że wszystkie skradzione przez P. P. i A. S. (1) przedmioty M. Ż. przechowywał w pomieszczeniach gospodarczych firmy, do których to A. S. (1) dysponował kluczami. Ponadto jak z zeznań M. Ż. wynikało, drzwi do tych pomieszczeń w ciągu dnia pracy pozostawały otwarte, także pod jego nieobecność. Dalej – jak już o tym była mowa – oskarżony A. S. (1) ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu w tym zakresie czynu, którego to przecież dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z P. P..

Wyjaśnienia oskarżonego A. S. (1) w tym zakresie znalazły pośrednio potwierdzenie w zeznaniach W. W., który zakupił skradziony M. Ż. starter elektryczny. Świadek co prawda nie wskazał na P. P. i A. S. (1) „z imienia i nazwiska” jednakże w swych zeznaniach zawarł istotne informacje, które w połączeniu z wyżej wskazanymi wyjaśnieniami A. S. (1), wskazują na oskarżonych wprost, a to, że sprzedających przedmiotowe urządzenie było dwóch i, że – jak świadek zeznał – „powiedzieli, że są z pobliskiego S., mieli zakład kamieniarski, który likwidują i sprzedają wyposażenie tego zakładu” (k. 148v).

Sąd nie odmówił wiary zeznaniom M. Ż. i W. W. albowiem mają charakter wewnętrznie spójny i logiczny oraz są zgodne z innymi dowodami, których Sąd nie podważył, a w szczególności z wyjaśnieniami oskarżonego A. S. (1), jakie ten złożył podczas drugiego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie przed Sądem, a

także w dowodach z dokumentów w postaci protokołu zatrzymania rzeczy (k. 150-152), pokwitowania (k. 156) i pisma z KP W. (k. 184).

Ustalając stan faktyczny w sprawie odnośnie czynu opisanego w punkcie 5, a także 15 części wstępnej wyroku Sąd oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego M. Ż., którym dał wiarę w całości albowiem miały charakter rzeczowej relacji z zapamiętanych przez niego okoliczności dotyczących przedmiotu i wartości przestępstw.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego A. S. (1), który już podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do kradzieży stanowiącego własność M. Ż. żurawia budowlanego. Odnośnie zaś P. P. wskazać należy, że oskarżony nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ewidentnie pomylił przedmiot tego przestępstwa wskazując, że to wyciągarka do silników, a nie żuraw budowlany – jak to miało miejsce – została przez oskarżonych sprzedana na skupie złomu w Ś..

Zasadnicze ustalenia, istotne dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie czynów opisanych w punktach 4, a także 14 części wstępnej wyroku Sąd oparł na wyjaśnieniach oskarżonych P. P. i A. S. (1) oraz zeznaniach pokrzywdzonego M. Ż..

W pierwszej kolejności, w tej części rozważań, istotnym jest wskazać, że Sąd związany jest stypizowaną przez ustawodawcę w art. 5 § 2 kpk zasadą rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść osoby oskarżonej – w rozpatrywanej sprawie właśnie takie wątpliwości zdaniem Sądu odnośnie omawianych czynów ewidentnie zaistniały. Ponadto zważyć należy, iż Sąd orzekający w sprawach karnych nie może nigdy operować w obszarze nawet najbardziej prawdopodobnych hipotez, przypuszczeń bądź domysłów, a wyłącznie w obszarze faktów udowodnionych w sposób niebudzący wątpliwości.

Odnośnie czynów opisanych w punktach 4 i 14 części wstępnej wyroku wątpliwości Sądu budziła wartość przywłaszczonej przez oskarżonych P. P. i A. S. (1) gotówki pochodzącej ze sprzedaży wentylatora z silnikiem należącego do M. Ż.. Oskarżeni wyjaśniając co do tej okoliczności podali zgodnie, iż urządzenie to sprzedali Z. R. (1) za kwotę 200 zł. Pokrzywdzony zeznał natomiast, że od ww. mężczyzny dowiedział się, iż oskarżeni sprzedali ten przedmiot jego (Z. R. – uwaga S.R.) znajomemu za kwotę 800 zł. Oskarżyciel publiczny do podawanych przez oskarżonych i M. Ż. okoliczności podszedł tymczasem bezrefleksyjnie, nie przesłuchał Z. R. (1), i nie wyjaśnił powyższych rozbieżności. Wniosek ten jest tym bardziej uprawniony, jeżeli weźmie się pod uwagę fakt, iż wentylator z silnikiem ujawniony został na posesji Z. R. (1), a to już samo przez siebie powinno świadczyć, że do zeznań pokrzywdzonego (co do wartości przywłaszczonej przez oskarżonych gotówki – przyp. S.R.) – opartych przecież na relacjach Z. R. (1) – należało podchodzić z dozą ostrożności.

Na rozprawie przed Sądem Z. R. (1) zaprzeczył podawanym przez P. P. i A. S. (1) okolicznościami i podał, że nie zakupił od nich wentylatora z silnikiem, a jedynie pozwolił jednemu z nich – z jego relacji wynikało, że był to P. P. – aby zostawił to urządzenie na jego posesji. Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka, albowiem nie znajdowały one potwierdzenia ani w wyjaśnieniach oskarżonych ani też zeznaniach pokrzywdzonego M. Ż.. Wobec powyższego, mając na uwadze zgodne relacje P. P. i A. S. (1) oraz kierując się dyrektywą wyrażoną w art. 5 § 2 kpk, Sąd przyjął, iż wartość przywłaszczonej gotówki pochodzącej ze sprzedaży wentylatora z silnikiem stanowiła kwotę 200 zł.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. Ż. z których to jasno wynikało, iż przedmiotowe urządzenie pokrzywdzony przekazał oskarżonym pod tym warunkiem, iż uzyskane z jego sprzedaży pieniądze P. P. i A. S. (1) zobowiązali się M. Ż. w całości zwrócić. Jak pokrzywdzony wskazał, oskarżeni z danej mu obietnicy nie wywiązali się, a to oznacza, iż przywłaszczyli sobie należne mu pieniądze w kwocie 200 zł.

Sąd nie przydał większego znaczenia zeznaniom J. R. albowiem, w ocenie Sądu nie wniosły one nic istotnego do sprawy. Tym nie mniej Sąd nie znalazł podstaw aby odmówić im przymiotu wiarygodności i przyjąć za podstawę ustaleń co do okoliczności w jakich funkcjonariusze Policji ujawnili przedmiotowe urządzenie na jej i Z. R. (1) posesji.

Ustalając stan faktyczny odnośnie czynów opisanych w punktach 6, a także 16 części wstępnej wyroku Sąd oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego M. Ż., którym dał w pełni wiarę, a z których to wynikało, że wyciągarkę do silników – podobnie jak i wentylator z silnikiem, o czym mowa powyżej – pokrzywdzony przekazał P. P. i A. S. (1) z tym zastrzeżeniem, iż oskarżeni mieli mu przekazać w całości uzyskaną ze sprzedaży tego urządzenia gotówkę. I z tej obietnicy, jak M. Ż. oświadczył, oskarżeni nie wywiązali się, i nie wręczyli należnych mu pieniędzy.

Co się zaś tyczy wartości uzyskanej przez P. P. i A. S. (1) ze sprzedaży wyciągarki do silnika gotówki, Sąd oparł się na zeznaniach W. B., tj. świadka który przedmiotowe urządzenie od oskarżonych zakupił. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka i nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania. W. B. szczegółowo odniósł się do okoliczności zakupu wyciągarki do silnika, wskazał za jaką kwotę ją nabył (100 zł – przyp. S.R.), a nadto podał jakim to dokumentem oskarżeni posłużyli się aby uwiarygodnić legalności pochodzenia przedmiotowego urządzenia. Depozycje świadka znalazły ponadto potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania rzeczy (k. 142-143) i faktury VAT (k. 147).

P. P. – jak już o tym była mowa – ewidentnie pomyli w swych wyjaśnieniach przedmiot tego czynu. A. S. (1) natomiast, podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego, w ogóle nie odniósł się do stawianego mu w powyższym zakresie zarzutu, tym nie mniej, podczas kolejnych przesłuchań potwierdził swoje i P. P. sprawstwo, przyznając się w pełni do dokonania wszystkich zarzucanych mu czynów.

Sąd dał wiarę ujawnionym i zaliczonym w poczet materiału dowodowego dowodom z dokumentów, nie znajdując racjonalnych podstaw do ich zakwestionowania. Nadto dokumentów tych nie podważała żadna ze stron.

Przestępstwa określone w art. 284 § 2 kk stanowiącego kwalifikowany typ przywłaszczenia dopuszcza się ten, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Przepis art. 284 § 2 kk chroni własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne przysługujące danemu podmiotowi do rzeczy ruchomej. Ponadto przepis art. 284 § 2 kk chroni szczególny stosunek zaufania, którym został obdarzony sprawca przez właściciela rzeczy. Ochrona tego szczególnego stosunku zaufania oraz naruszenie go przez sprawcę sprzeniewierzenia uzasadnia surowszą odpowiedzialność sprawcy dopuszczającego się tej postaci przywłaszczenia. Przestępstwo określone w art. 284 § 2 kk jest przestępstwem indywidualnym, które może popełnić jedynie sprawca mający określone kwalifikacje, a mianowicie osoba, której powierzono cudzą rzecz ruchomą. Zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 284 § 2 kk polega na przywłaszczeniu powierzonej rzeczy ruchomej. Przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą z wykluczeniem osoby uprawnionej. Przywłaszczenie polega więc na rozporządzeniu rzeczą, która już uprzednio znajdowała się w posiadaniu przywłaszczającego. Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich, bądź też przeznaczenie jej na cel inny niż przekazanie właścicielowi (zob. wyrok SN z dnia 6 stycznia 1978r., V KR 197/77; wyrok SA w Lublinie z dnia 3 grudnia 1998r., II AKa 176/98). Do znamion przywłaszczenia określonego w art. 284 kk nie należy zabór rzeczy ruchomej, lecz włączenie do majątku sprawcy legalnie posiadanej cudzej rzeczy (zob. wyrok SN z dnia 2 września 2004r., II KK 344/03). Posiadanie rzeczy przez przywłaszczającego przed dokonaniem przywłaszczenia odróżnia przestępstwo przywłaszczenia od przestępstwa kradzieży. W przypadku przywłaszczenia nie dochodzi bowiem do zaboru rzeczy, a więc do bezprawnego wyjęcia jej spod władztwa osoby uprawnionej i objęciu we władanie przez sprawcę. Różnica między przestępstwem kradzieży (art. 278 kk) a przestępstwem przywłaszczenia w typie kwalifikowanym (art. 284 § 2 kk) polega na tym, że sprawca kradzieży zabiera z posiadania innej osoby cudzą rzecz ruchomą w celu przywłaszczenia, natomiast sprawca przestępstwa sprzeniewierzenia przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, która została mu powierzona, będąc w jego legalnym, nie bezprawnym, posiadaniu (zob. wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1978r., Rw 285/78). Zewnętrzne oznaki przywłaszczenia mogą przybierać rozmaite formy. Może to być używanie rzeczy (prawa majątkowego), jej przetworzenie, przekazanie innemu podmiotowi, sprzedaż czy inna postać przeniesienia własności, oddanie na przechowanie itd. Wszystkie te zachowania dowodzą woli traktowania przez sprawcę rzeczy czy prawa majątkowego

jak swojego. W każdym przypadku zachowanie sprawcy musi posiadać kwalifikację bezprawnego (zob. G. Łabuda, Komentarz do art. 284 Kodeksu karnego, [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, J. Giezek (red.), LEX). Przywłaszczenie jest przestępstwem powszechnym. Stronę podmiotową stanowi tu zamiar bezpośredni. Nie wystarczy tu samo rozporządzenie cudzym mieniem, konieczne jest, aby sprawca chciał je zatrzymać bez prawnego tytułu (zob. wyrok SN z dnia 6 stycznia 1978r., V KR 197/77). Stąd należy przyjąć, że przywłaszczenie jest przestępstwem kierunkowym.

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy nie mogło budzić wątpliwości, iż oskarżeni P. P. i A. S. (1), swym zachowaniem – w zakresie czynów opisanych w punktach 1 i 8, a także 10 i 18 części wstępnej wyroku – wyczerpali znamiona czynu zabronionego z art. 284 § 2 kk. Zachowanie oskarżonych godziło w dobro prawne będące przedmiotem ochrony tego przepisu, a to po pierwsze: prawo własności przysługujące pokrzywdzonemu M. Ż. do własnego mienia, po drugie zaś w szczególności stosunek zaufania, którym P. P. i A. S. (1) zostali obdarzeni. W okolicznościach sprawy nie mogło budzić wątpliwości, iż oskarżeni spełniają wymagania podmiotowe wyznaczone treścią art. 284 § 2 kk, będąc osobami, którym powierzono cudze mienie w postaci pojazdu marki F. (...) i czterech kompletny kół do samochodu. Jeżeli przywłaszczeniem w rozumieniu Kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich, bądź też przeznaczenie jej na cel inny, niż przekazanie właścicielowi, to było oczywistym, że P. P. i A. S. (1), którzy wbrew deklaracji składanych pokrzywdzonemu M. Ż., użyczono mienia nie zwrócili, postępując z nim, jak z własnym, dopuścili się przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej.

Czyn zabroniony określony w art. 284 § 2 kk należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych, a tym samym kodeks wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób, co oznacza, iż przestępstwo to może zostać popełnione wyłącznie umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim. W sprawie nie mogło budzić wątpliwości, że z takim właśnie zamiarem P. P. i A. S. (1) w istocie działali.

W zakresie czynów opisanych w punktach 1 – co do P. P., i 10 – co do A. S. (1), Sąd – mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym przede wszystkim zeznania M. Ż., z których to wynikało wprost, że F. (...) został P. P. i A. S. (1) przez pokrzywdzonego użyczony – nie podzielił stanowiska oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnych tych czynów, a to, że zachowaniem swoim oskarżeni dopuścili się występków z art. 278 § 1 kk. Odnośnie zaś czynów opisanych – odpowiednio – w punktach 8 i 18, Sąd przyjął, iż występki tych P. P. i A. S. (1) dopuścili się na szkodę M. Ż., a nie jak błędnie w akcie oskarżenia wskazano – A. Ż..

Przedmiotem ochrony przepisu art. 270 § 1 kk jest dokument i jego wiarygodność. Przepis ten chroni publiczne zaufanie do dokumentów, do ich autentyczności i rzetelności. Jeżeli chodzi o pojęcie dokumentu to jego definicję ustawową zawiera art. 115 § 14 kk. W świetle tej definicji oczywistym jest, iż umowa – kupna sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) stanowi dokument albowiem stanowi dowód prawa i okoliczności mającej znaczenie prawne – przeniesienie własności pojazdu.

Przestępstwo stypizowane w art. 270 § 1 kk, zwane inaczej fałszerstwem materialnym dokumentu, obejmuje trzy czynności sprawcze: podrobienie dokumentu, jego przerobienie albo używanie jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego. Przez podrobienie należy rozumieć sporządzenie dokumentu, który ma imitować dokument autentyczny. Podrobienie może dotyczyć także nieistniejących części autentycznego dokumentu, np. dopisanie treści, której autentyczny dokument nie zawiera. Przerobienie dokumentu polega natomiast na bezprawnym dokonaniu przekształceń w autentycznym dokumencie, nadaniu mu innej treści niż pierwotnie posiadał. Przerobienie polegać może na dokonaniu skreśleń, wymazaniu, uczynieniu dopisków, wywabieniu. Przestępstwa z art. 270 kk mają charakter czynów umyślnych, kierunkowych. Co oznacza, iż mogą być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu, nie ulega wątpliwości, iż zachowaniem swoim P. P. i A. S. (1) wyczerpali ustawowe znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 270 § 1 kk. Oskarżeni podrobili bowiem umowę kupna – sprzedaży w celu użycia jej za autentyczną. Tym samym P. P. – w zakresie czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, a A. S. (1) w punkcie 11, zrealizowali ustawowe znamiona czynów z art. 270 § 1 kk. Czyny oskarżonych zostały popełnione umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem P. P. i A. S. (1) chcieli je popełnić.

Istotą przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk jest posłużenie się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej. Sformułowanie znamion strony przedmiotowej przestępstwa oszustwa wskazuje na to, że dla bytu tego przestępstwa wymagane jest wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz doprowadzenie tymi sposobami innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem. Natomiast z punktu widzenia strony podmiotowej przypisanie czynu z art. 286 § 1 kk wymaga wykazania, że oskarżony działał wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym, obejmującym zarówno cel (osiągnięcia korzyści majątkowej), jak i sposób działania (wprowadzenia w błąd albo wykorzystanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania) (por. wyrok SN z dnia 16.01.1980r., V KRN 317/79, wyrok SA w Lublinie z dnia 21.02.1997r., II AKa 4/97).

Używanie jako autentycznego podrobionego (przerobionego) dokumentu przy wprowadzaniu w błąd (wyzyskaniu błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania) i doprowadzenie tym zachowaniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem stanowi kumulatywnie kwalifikowane przestępstwo z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk (zob. G. Łabuda, Komentarz do art. 286 Kodeksu karnego, [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, J. Giezek (red.), LEX).

Oskarżony A. S. (1) swoim zachowaniem w zakresie czynu opisanego w punkcie 12 części wstępnej wyroku wypełnił znamiona czynu z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, ponieważ działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i przedkładając A. S. (2) oraz pracownikowi P.W. (...) z siedzibą w S. D. W. podrobioną umowę sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...), doprowadził A. S. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 500 zł za pomocą wprowadzenia w błąd co do tego, iż jest właścicielem samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) uprawnionym do podjęcia decyzji w zakresie zezłomowania pojazdu. Czyn oskarżonego został popełniony umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem A. S. (1) chciał go popełnić.

Sąd dokonując zmiany opisu tego czynu sprecyzował dokładniej na czym polegała czynność sprawcza oskarżonego A. S. (1), co w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy było obowiązkiem Sądu. Sąd musiał dokonać tej zmiany, ponieważ opis czynu wskazany przez oskarżyciela publicznego był zbyt lakoniczny, niedokładny. Zgodnie zaś z art. 413 § 2 pkt 1 kpk wyrok skazujący powinien zawierać dokładne określenie przypisanego czynu.

Przestępstwo z art. 278 § kk polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przez zabór należy rozumieć bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nim władającej i objęcie go we własne władanie przez sprawcę. Czyn z art. 278 § 1 kk jest przestępstwem materialnym, a skutek następuje w momencie zawładnięcia rzeczą przez sprawcę, tj. w chwili, gdy sprawca objął ją w swoje posiadanie. Subiektywną cechą działania określonego w art. 278 § 1 kk jest zamiar przywłaszczenia, sprawca działa w celu włączenia rzeczy do własnego majątku, objęcia jej w posiadanie lub postępowania z nią jak właściciel. Kradzież może być popełniona wyłącznie umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego.

Oskarżeni P. P. i A. S. (1) świadomie i umyślnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia przedmiotów opisanych – odpowiednio – w punktach 3, 7 i 9 oraz 13, 17 i 19 części wstępnej wyroku. P. P. i A. S. (1) działali z zamiarem trwałego pozbawienia M. Ź. możliwością dysponowania tymi przedmiotami. Swoim działaniem wyjmowali je bowiem spod władztwa pokrzywdzonego i obejmowali we własne posiadanie. Oskarżeni działali w celu przywłaszczenia kutej w granicie książki typu S., lewarka zębatkowego, dwóch silników elektrycznych, dwóch szlifierek marki M., szlifierki pneumatycznej, spawarki, kamery marki S. oraz startera elektrycznego do silników – w zamiarze bezpośrednim dokonania kradzieży, będąc w pełni świadomym tego, co robią. Oskarżeni wyczerpali zatem swoim zachowaniem, w

zakresie czynów opisanych w punktach 3, 7 i 9 oraz 13, 17 i 19 części wstępnej wyroku, znamiona występku z art. 278 § 1 kk.

W zakresie czynów opisanych w punktach 7 – co do P. P., i 17 – co do A. S. (1), Sąd przyjął, iż występkowi kradzieży silników elektrycznych oskarżeni dopuścili się w dniu 4 maja 2013 roku, a nie jak przyjął to oskarżyciel publiczny w dniu 9 maja 2013 roku. Po pierwsze, A. S. (1) wyjaśnił, że przedmiotowe zdarzenie miało miejsce tuż po „weekendzie majowym” (k. 73). Po wtóre, właśnie ta data widnieje na umowie kupna sprzedaż wystawionej przez firmę (...) (k. 135).

Strona przedmiotowa wykroczenia z art. 119 § 1 kk polega na tym, że sprawca w przypadku kradzieży dokonuje zaboru (wyjmuje rzecz spod władztwa pokrzywdzonego) w celu przywłaszczenia, czyli objęcia władztwa nad rzeczą. Z kolei przywłaszczenie prowadzi do zmiany prawnego statusu rzeczy, czyli sprawca nie dokonuje żadnego zaboru rzeczy, ponieważ cudzą rzecz już posiada, natomiast traktuje ją jak swoją własność i swobodnie nią dysponuje. Wskazany przepis penalizuje zachowanie polegające na zaborze lub przywłaszczeniu cudzej rzeczy ruchomej, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

Bezspornie – w zakresie czynów opisanych w punktach 4, 5 i 6, a także 14, 15 i 16 części wstępnej wyroku – wyżej wymienione znamiona nosi zachowanie P. P. i A. S. (1), którzy wbrew woli pokrzywdzonego M. Ż. zabrali należący do niego żuraw budowlany, a także przywłaszczyli należne mu, a pochodzące ze sprzedaży wentylatora z silnikiem i wyciągarki do silników pieniądze, których wartość (w każdym z przypadków) nie przekroczył 420 zł.

Zachowanie oskarżonych wypełniło również znamion strony podmiotowej art. 119 § 1 kw. P. P. i A. S. (1) przypisanych im czynów dokonali umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim (art. 61 § 1 kw). Nie może budzić wątpliwości, że mieli oni „chęć” dokonania tych czynów, przy równoczesnej świadomości realizacji wszystkich ich znamion.

W ustalonym stanie faktycznym nie ma żadnych wątpliwości, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Współsprawstwo, jako jedna z postaci sprawstwa, oznacza wykonanie czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, a to z kolei oznacza zachowanie zgodne z podziałem ról, co sprawia, że nie każdy ze współsprawców musi osobiście realizować wszystkie znamiona przestępstwa, każdy musi jednak podejmować takie działania, które łącznie z działaniem innego uczestnika porozumienia zmierzają do dokonania przestępstwa. Dla przyjęcia współsprawstwa nie jest więc konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnym działaniem wszystkie znamiona czynu zabronionego, lecz wystarczy, iż osoba taka – dążąc do realizacji wspólnego planu – działa w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwia bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnego celu (por. postanowienie SN z dnia 05 maja 2003r., V KK 346/02; wyrok SA w Lublinie z dnia 15 czerwca 2000r., II AKa 70/00). Tak więc cechą współsprawstwa jest to, że umożliwia ono przypisanie jednemu ze współsprawców tego, co uczynił jego współnik w wykonaniu łączącego ich porozumienia. Przy czym porozumienie sprawców musi nastąpić

przed lub w trakcie bytu przestępnego, może mieć formę dowolną, w tym dorozumianą i przejawiać się w akceptacji poszczególnych czynności sprawczych w czasie dynamicznego rozwoju zdarzeń, które dana osoba uważa za własne. Chodzi tu o zgodę, stanowiącą realny proces psychiczny towarzyszący czynowi, która stała się udziałem każdego z oskarżonych.

Ponadto, jak wynika z ustaleń faktycznych oskarżony P. P. czynów z art. 278 § 1 kk i art. 284 § 2 kk dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc już skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 8 lutego 2006 roku, sygn. akt II K 21/06, za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i z art. 207 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, które to kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 28 listopada 2006 roku, sygn. akt XII K 182/06, za czyn z art. 242 § 2 kk, na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności. Wyroki te objęte zostały wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 28 maja 2007 roku, sygn. akt XII K 86/07, na mocy którego orzeczono wobec P.

P. karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresie od dnia 7 października 2009 roku do dnia 7 czerwca 2011 roku.

Tym samym oskarżony P. P. wypełnił dyspozycję art. 64 § 1 kk albowiem skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany.

W związku z tym, że w toku postępowania sądowego ujawniły się wątpliwości co do poczytalności oskarżonego P. P. w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów, zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Z opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, że u oskarżonego nie stwierdzono choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano natomiast osobowość nieprawidłową dyssocjalną oraz uzależnienie od alkoholu, przy czym według biegłych, w czasie popełniania zarzucanych mu występów oskarżony miał zdolność do rozpoznania znaczenia czynów, jak i do pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego warunki z art. 31 § 1 i 2 kk nie zaistniały. Zdaniem Sądu należało zaaprobować wnioski z powyższej opinii i w oparciu o pozostały materiał dowodowy stwierdzić, że P. P. działał z rozmysłem i pełną świadomością swoich czynów.

Uznając sprawstwo i winę oskarżonych A. S. (1) i P. P. za niebudzące wątpliwości, Sąd przystąpił do orzeczenia co do wymiaru kar.

Na wstępie podkreślić należy, że czyny przypisane oskarżonym w punktach I i V, a także III i VIII części dyspozytywnej wyroku stanowią tzw. ciąg przestępstw, opisany w art. 91 kk. P. P. i A. S. (1) dopuścili się bowiem tych występów zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich. Sposób działania oskarżonych jest podobny. Warunek krótkiego odstępu czasu pomiędzy tymi przestępstwami również został spełniony. W końcu każde z zachowań oskarżonych wypełnia znamiona jednego przepisu (co do oskarżonego P. P. art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk – punkt I wyroku – i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk – punkt III wyroku, odnośnie zaś A. S. (1) art. 284 § 2 kk – punkt V wyroku – i art. 278 § 1 kk – punkt VIII wyroku).

Wymierzając oskarżonym kary za przypisane im w wyroku przestępstwa, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego. Sąd dążył do orzeczenia kar sprawiedliwych, adekwatnych do winy oskarżonych i stopnia społecznej szkodliwości ich czynów. Sąd miał na uwadze rodzaj naruszonego dobra prawnego, rozmiar szkód wyrządzonych przestępstwami, sposób i okoliczności popełnienia przestępstw oraz posta

zamiaru i ich motywację.

W chwili popełniania tychże przestępstw oskarżeni posiadali możliwość swobody w podejmowaniu decyzji co do swego zachowania. Mieli możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia swych czynów i mogli kierować swoim postępowaniem. Określając stopień społecznej szkodliwości czynów Sąd miał na uwadze, iż godziły one w fundamentalną wartość, jaką jest własność innej osoby. Oskarżeni godzili w dobra, które podlegają szczególnej ochronie prawnej. Każdy z oskarżonych jest osobą zdrową, mogącą chociażby dorywczą pracą zarobić środki finansowe na utrzymanie siebie i swojej rodziny, a wybrał łatwe zdobycie dóbr materialnych kosztem innej, uczciwie je uzyskującej osoby. Takie zachowania w ocenie Sądu winno spotkać się z surowym potraktowaniem ze strony wymiaru sprawiedliwości. Ponadto, po stronie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego P. P. przemawia fakt jego uprzedniej wielokrotnej karalności. Wymienione powyżej okoliczności świadczą, iż oskarżony ten jest jednostką wysoce zdemoralizowaną, a po popełnieniu wcześniejszych przestępstw, nie zrozumiał naganności swojego dotychczasowego zachowania. Na korzyść oskarżonego A. S. (1) przemawia zaś fakt, że ostatecznie przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, a co za tym idzie, iż nie utrudniał postępowania.

Kierując się powyższymi względami Sąd wymierzy P. P.:

1. za ciąg czynów z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. za czyn z art. 270 § 1 kk karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz
3. za ciąg czynów z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś A. S. (1):
  1. za ciąg czynów z art. 284 § 2 kk karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,
  2. za czyn z art. 270 § 1 kk karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawiania wolności,
  3. za czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz
  4. za ciąg czynów z art. 278 § 1 kk karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

W każdym z przypadków wymierzenia kar jednostkowych Sąd uwzględnił cel kary jakim jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu powyższe kary przy ww. okolicznościach stanowią będą dostateczny wyraz represji karnej, są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonych, ich zawinienia i osobowości.

Zgodnie z dyspozycją i na zasadach określonych w art. 91 § 2 kk wymierzone za poszczególne czyny kary jednostkowe Sąd połączył oskarżonym węzłem kary łącznej i wymierzył im – odpowiednio – karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (oskarżonemu P. P.) i karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (oskarżonemu A. S. (1)). Przy określaniu wysokości kar łącznych Sąd zastosował zasadę asperacji. Czyny co prawda popełniane były w niezbyt dużym odstępie czasowym, jednakże ich popełnienie na szkodę różnych osób oraz znaczna wysokość łącznej szkody spowodowanej czynami sprzeciwiała się zastosowaniu w większym zakresie zasady absorpcji.

Oskarżony P. P. nie po raz pierwszy stanął przed Sądem za przestępstwo. Oskarżony był już uprzednio karany za przestępstwo przeciwko mieniu. Oskarżony wykazał, że ma lekceważący stosunek do poszanowania prawa i orzeczeń Sądu, a tym samym nie sposób było wysnuć wobec niego żadnej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Wyłącznie kara bezwzględna pozbawienia wolności może być jedyną i słuszną sankcją, dzięki której w końcu nastąpi resocjalizacja oskarżonego.

Jednocześnie Sąd uznał za właściwe zastosować wobec oskarżonego A. S. (1) dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na maksymalny okres próby lat 5 (pięciu). W pierwszej kolejności wymaga podkreślenia, że w świetle art. 69 § 1 kk zasadniczą przesłanką decydującą o tym czy kara w danej wysokości ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy, a więc rozstrzygnięcie o zawieszeniu musi znajdować uzasadnienie przede wszystkim w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Tak więc merytorycznie najistotniejszym warunkiem jej orzekania jest dodatnia prognoza oparta na właściwościach i warunkach osobistych sprawcy (tak też SN w wyroku z dnia 10 maja 1995 roku, II KRN 28/95). Co prawda A. S. (1) był uprzednio karany sędownie, jednakże zdaniem Sądu oskarżony ten – w przeciwieństwie do P. P. – nie jest na tyle sprawcą zdemoralizowanym, by konieczne było orzekanie wobec niego kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym.

Odnosnie wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonych P. P. i A. S. (1) za przypisane im wykroczenia z art. 119 § 1 kw Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami ich wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. W przekonaniu Sądu dolegliwości orzeczonych wobec oskarżonych kar nie przekraczają stopnia ich winy i są adekwatne do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec oskarżonego A. S. (1) kara grzywny w wymiarze 300 (trzystu) zł – przy uwzględnieniu wysokości dochodów i konieczności utrzymania siebie i rodziny, jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając A. S. (1) karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie

kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Odnosnie zaś oskarżonego P. P., to w ocenie Sądu, wymierzona kara aresztu, która co należy podkreślić jest karą łączną, w wymiarze 30 dni (stanowiąca górną granicę ustawowego zagrożenia), nie przekroczy stopnia winy tego oskarżonego a w ocenie Sądu spełni wszystkie cele, które kara ma osiągnąć w stosunku do P. P. i będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym. Jednocześnie Sąd wraza przekonanie, iż biorąc pod uwagę powyższe okoliczności natury podmiotowej (poczynione przy okazji rozważań dotyczących przypisanych P. P. kar pozbawienia wolności) jest to kara minimalna jaka mogła zostać wymierzona obwinionemu, nawet za każdy z zarzucanych mu czynów. Sąd nie miał bowiem podstawy prawnej by kary te za każdy z przypisanych oskarżonemu czynów skumulować. Za wymierzeniem kary łącznej aresztu bez warunkowego zawieszenia jej wykonania przemawia przede wszystkim brak pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Oskarżeni P. P. i A. S. (1) byli zatrzymani w niniejszej sprawie, pierwszy z nich od dnia 14 maja 2013 roku do dnia 16 maja 2013 roku, a drugi od dnia 14 maja 2013 roku do dnia 15 maja 2013 roku, dlatego też okresy te – zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 kk – należało zaliczyć im na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. P. z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 1.033,20 zł.

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonych P. P. i A. S. (1) od ich zapłaty w całości.